RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

8. oktober 2008 *

I sag T-51/07,

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, St. Andrä im Lavanttal (Østrig), ved avocats U. Schrömbges og O. Wenzlaff,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Alcover San Pedro og S. Schønberg, som befuldmægtigede, bistået af avocat B. Wägenbaur,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning K(2006) 5789 endelig af 4. december 2006,

har

* Processprog: tysk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.E. Martins Ribeiro, samt dommerne N. Wahl og A. Dittrich (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. april 2008,

afsagt følgende

Dom

1 Sagsøgeren anfægter Kommissionens beslutning K(2006) 5789 endelig af 4. december 2006 (herefter »den anfægtede beslutning«), som er rettet til Republikken Østrig, for så vidt som Kommissionen heri fastsætter, dels at der skal foretages efterfølgende bogføring af importafgifter på et beløb af 110 937,60 EUR, som skal betales af sagsøgeren, Agrar-Invest-Tatschl GmbH, vedrørende import af sukker med oprindelse i Kroatien, dels at det ikke er begrundet at indrømme fritagelse for disse afgifter.

Retsforskrifter

2 Artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EFT L 311, s. 17), bestemmer:

»Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i artikel 217, stk. 1, andet og tredje afsnit, foretages der ikke efterfølgende bogføring, når

a) […]

b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.

Er præferencebehandlingen af varen indrømmet på grundlag af et administrativt samarbejde med myndighederne i et tredjeland, anses et ukorrekt certifikat udstedt af disse myndigheder for en fejl, som ikke med rimelighed kunne forventes opdaget, jf. første afsnit.

Udstedelse af et ukorrekt certifikat anses dog ikke for en fejl, når certifikatet er baseret på eksportørens ukorrekte fremstilling af de faktiske forhold, medmindre det er klart, at de udstedende myndigheder var bekendt med eller burde have været bekendt med, at varen ikke var berettiget til præferencebehandling.

Debitor kan påberåbe sig at have handlet i god tro, når han kan påvise, at han i den periode, hvor de pågældende forretningsaktiviteter har fundet sted, har udvist omhu for at sikre sig, at samtlige betingelser for præferencebehandling er opfyldt.

Når Kommissionen har offentliggjort en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* om, at der foreligger begrundet tvivl om, at det præferenceberettigede land har anvendt præferenceordningen korrekt, kan debitor dog ikke påberåbe sig at have handlet i god tro.«

3 Toldkodeksens artikel 239 har følgende ordlyd:

»1. Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter kan indrømmes i andre situationer end dem, der er omhandlet i artikel 236, 237 og 238,

— og som fastlægges efter udvalgsproceduren

— og som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed. De situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren. Godtgørelsen eller fritagelsen kan undergives særlige betingelser.

2. Godtgørelse af eller fritagelse for afgifter med de i stk. 1 omhandlede begrundelser indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det berørte toldsted inden tolv måneder fra datoen for underretningen af debitor om de nævnte afgifter.«

Faktiske omstændigheder

4 Sagsøgeren er en østrigsk virksomhed, som er specialiseret inden for handel med landbrugsprodukter. Mellem den 20. september 2001 og den 8. august 2002 gennemførte sagsøgeren 76 indførsler af sukker med oprindelse i Kroatien. Indførsel nr. 1-67 er ikke omfattet af nærværende søgsmål. Tvisten vedrører kun spørgsmålet om efterfølgende bogføring af importafgifterne vedrørende de sidste ni indførsler, dvs. nr. 68-76 (herefter »de omtvistede indførsler«), samt muligheden for fritagelse herfor. Disse indførsler fandt sted mellem den 1. juli og den 8. august 2002.

5 De omtvistede indførsler blev gennemført i henhold til »interimsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Republikken Kroatien på den anden side om handel og handelsanliggender« (EFT 2001 L 330, s. 3, herefter »interimsaftalen«). Denne aftale indeholder bl.a. bestemmelser om en præferencebehandling af sukker

med oprindelse i Kroatien, for så vidt som de kroatiske myndigheder udsteder et EUR.1-varecertifikat (herefter »EUR.1-certifikat«), som skal fremlægges for toldmyndighederne i importlandet.

6 Den 2. april 2002 oplyste Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) Kommissionen om, at der var mistanke om, at der anvendtes falske oprindelsescertifikater vedrørende præferenceimporten af sukker med oprindelse i visse lande på Vestbalkan.

7 Ved en »meddelelse til importører« (EFT 2002 C 152, s. 14) tilkendegav Kommissionen den 26. juni 2002, at der var begrundet tvivl om den korrekte anvendelse af præferenceordninger for sukker med oprindelse i bl.a. Kroatien. Endvidere anførte den, at der var registreret en betydelig stigning i den præferenceberettigede import af sukker fra Kroatien og visse Balkanlande, mens de pågældende lande i den seneste tid havde haft en nedgang i sukkerproduktionen. Kommissionen opfordrede derfor de erhvervsdrivende til at tage alle nødvendige forholdsregler, eftersom frigivelse af de pågældende varer til fri omsætning kunne give anledning til toldskyld og føre til svindel i strid med Fællesskabets finansielle interesser.

8 Alle de omtvistede indførsler fandt sted efter offentliggørelsen af denne meddelelse i EF-Tidende.

9 På foranledning af den østrigske toldforvaltning foretog de kroatiske toldmyndigheder mellem den 23. juli og den 16. september 2003 en efterfølgende kontrol af de EUR.1-certifikater, som sagsøgeren havde fremlagt vedrørende de omtvistede indførsler, som foreskrevet i artikel 32 i protokol nr. 4 til interimsaftalen.

10 Efter at denne kontrol var afsluttet, bekræftede de kroatiske toldmyndigheder den 18. februar 2003, at de EUR.1-certifikater, der var udstedt vedrørende de omtvistede indførsler nr. 68-72, var autentiske og rigtige, og den 16. september 2003, at de, der var udstedt vedrørende de omtvistede indførsler nr. 73-76, var det.

11 Efter offentliggørelsen af meddelelsen til importører foretog OLAF i Grækenland en analyse af det sukker, der angiveligt var af kroatisk oprindelse, og opdagede, at det bestod af en blanding af roesukker og rørsukker, hvilket udelukkede, at der var tale om sukker af kroatisk oprindelse. Den 28. oktober 2002 underrettede OLAF medlemsstaterne herom.

12 I juni 2003 foretog OLAF en undersøgelse hos den kroatiske sukkerproducent IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. og fastslog, at denne virksomhed, hos hvilken sagsøgeren havde købt sukker, også anvendte importeret rørsukker i sin produktion, uden at det var muligt at skelne de forskellige partier sukker fra hinanden.

13 De kroatiske myndigheder trak herefter alle de EUR.1-certifikater, som var blevet udstedt mellem den 14. september 2001 og den 17. september 2002, tilbage. Den 30. juni 2004 underrettede de østrigske myndigheder de berørte importører om tilbagekaldelsen af certifikaterne.

14 Som følge af denne tilbagekaldelse fremsendte den kompetente østrigske toldmyndighed den 9. august 2004 en meddelelse om efteropkrævning af 916 807,21 EUR til sagsøgeren.

15 Sagsøgeren anlagde sag til prøvelse af denne afgørelse ved den kompetente østrigske ret og nedlagde påstand om, at der i medfør af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke skulle foretages efterfølgende bogføring af det afgiftsbeløb, som var omfattet af efteropkrævningen, subsidiært at der i medfør af toldkodeksens artikel 239 skulle indrømmes fritagelse for afgifterne.

16 Ved skrivelse af 1. juni 2005 anmodede Republikken Østrig Kommissionen om i henhold til de nævnte artikler at afgøre, om det i sagsøgerens tilfælde var begrundet at give afkald på efterfølgende bogføring af afgiftsbeløbet, subsidiært om det var begrundet at indrømme fritagelse for afgifterne.

17 I den anfægtede beslutning tilkendegav Kommissionen, at der kunne ses bort fra efterfølgende bogføring af afgifterne vedrørende indførsel nr. 1-67, men den afviste dette, ligesom den afviste, at der kunne indrømmes afgiftsfritagelse for så vidt angik de omtvistede indførsler, dvs. med hensyn til et samlet beløb på 110 937,60 EUR.

18 Kommissionen anførte i det væsentlige, at de kompetente kroatiske myndigheder var bekendt med eller med rimelighed burde have været bekendt med, at varerne ikke var berettiget til præferencebehandling i henhold til interimsaftalen, og at de derfor havde begået en fejl som omhandlet i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b). Eftersom der var blevet offentliggjort en meddelelse til importører den 26. juni 2002, kunne sagsøgeren imidlertid ifølge Kommissionen ikke påberåbe sig at have været i god tro med hensyn til de indførsler, som var blevet gennemført efter denne dato. Den omstændighed, at de kroatiske myndigheder bekræftede gyldigheden af visse EUR.1-certifikater efter offentliggørelsen af meddelelsen, var i den forbindelse irrelevant. På det tidspunkt, hvor sagsøgeren foretog de omtvistede indførsler, havde selskabet kendskab til de risici, det løb, og bekræftelsen af gyldigheden af de pågældende certifikater kunne ikke efterfølgende give selskabet en berettiget forventning, idet dette ville betyde, at toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), femte afsnit, ville blive fuldstændig indholdsløs.

Retsforhandlinger og parternes påstande

19 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. februar 2007 anlagde sagsøgeren denne sag.

20 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Ottende Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling.

21 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 2. april 2008.

22 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutnings artikel 1, stk. 2, og artikel 1, stk. 3, annulleres.

— Kommissionen pålægges at træffe beslutning om, at der ikke skal foretages efterfølgende bogføring af importafgifter på et beløb af 110 937,60 EUR vedrørende de omtvistede indførsler.

— Subsidiært i forhold til den foregående påstand: Kommissionen pålægges at træffe beslutning om, at der skal meddeles fritagelse for importafgifter på et beløb af 110 937,60 EUR vedrørende de omtvistede indførsler.

23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

24 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede beslutning tilsidesætter toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og dens artikel 239, for så vidt som Kommissionen har afvist, at der skal ses bort fra efterfølgende bogføring af importafgifterne vedrørende de omtvistede indførsler, og/eller at der skal meddeles fritagelse for disse afgifter.

Formaliteten vedrørende sagsøgerens anden og tredje påstand

Parternes argumenter

25 Kommissionen har uden formelt at rejse formalitetsindsigelse anført, at det ikke tilkommer Fællesskabets retsinstanser inden for rammerne af legalitetsprøvelsen at give organer og institutioner pålæg eller sætte sig i disses sted. Som følge heraf kan sagsøgerens anden og tredje påstand, hvormed det tilsigtes, at Kommissionen pålægges at foretage bestemte dispositioner, ikke antages til realitetsbehandling.

26 Under retsmødet fastholdt sagsøgeren imidlertid sine påstande, idet selskabet gjorde gældende, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde ikke rådede over nogen

skønsbeføjelse, og at der derfor ikke var noget til hinder for, at Retten, såfremt den fastslår, at den anfægtede beslutning er ulovlig, pålægger Kommissionen at vedtage en beslutning i overensstemmelse med sagsøgerens påstande.

Rettens bemærkninger

27 Ifølge fast retspraksis har Retten ikke kompetence til at give fællesskabsinstitutionerne påbud (jf. i denne retning Domstolens dom af 9.6.1983, sag 225/82, Verzyck mod Kommissionen, Sml. s. 1991, præmis 19, og Rettens kendelse af 12.11.1996, sag T-47/96, SDDDA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 45). I henhold til artikel 231 EF har Retten således udelukkende mulighed for at annullere den anfægtede retsakt. Det påhviler derefter den berørte institution i overensstemmelse med artikel 233 EF at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Rettens dom (jf. i denne retning Rettens dom af 24.1.1995, sag T-74/92, Ladbroke mod Kommissionen, Sml. II, s. 115, præmis 75, og af 9.9.1999, sag T-127/98, UPS Europe mod Kommissionen, Sml. II, s. 2633, præmis 50).

28 Vedrørende argumentet om Kommissionens manglende skønsbeføjelse skal det tilføjes, at denne begrænsning af legalitetskontrollen finder anvendelse på alle retsområder, hvor Retten har kompetence (Rettens dom af 12.7.2001, sag T-204/99, Mattila mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2265, præmis 26, stadfæstet ved Domstolens dom af 22.1.2004, sag C-353/01 P, Mattila mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 1073, præmis 15).

29 Følgelig skal sagsøgerens anden og tredje påstand afvises.

Om efterfølgende bogføring af importafgifterne

Parternes argumenter

30 Sagsøgeren har anført, at der i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), ikke skal foretages efterfølgende bogføring af importafgifter, når det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb for det første ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og debitor for det andet ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget denne fejl, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro, og samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter for det tredje er blevet overholdt.

31 I det foreliggende tilfælde er det relevante spørgsmål, om offentliggørelsen i EF-Tidende af meddelelsen til importører den 26. juni 2002 har bragt sagsøgeren i ond tro med hensyn til autenticiteten og rigtigheden af de fremlagte EUR.1-certifikater vedrørende de omtvistede indførsler.

32 Ifølge sagsøgeren underkender Kommissionen den omstændighed, at det var efter offentliggørelsen af meddelelsen til importører og på grund af denne, at de østrigske toldmyndigheder anmodede de kroatiske toldmyndigheder om at foretage en kontrol af de EUR.1-certifikater, som var blevet fremlagt vedrørende de omtvistede indførsler.

33 Sagsøgerens gode tro vedrørte derfor ikke autenticiteten og rigtigheden af de EUR.1-certifikater, som var udstedt vedrørende de omtvistede indførsler. Meddelelsen til importører indebar, at der ikke længere kunne være tale om god tro med hensyn til disse. Dette var derimod ikke tilfældet for så vidt angår den efterfølgende bekræftelse

med hensyn til EUR.1-certifikaterne efter den kroatiske toldforvaltnings kontrol, som netop blev foranstaltet på grund af meddelelsen til importører.

34 Toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), sidste afsnit, udelukker således ikke generelt debitors gode tro som sådan, men udelukkende med hensyn til autenticiteten og rigtigheden af de oprindelsesbeviser, som er indgivet i forbindelse med indførsel af varer, som er omfattet af en præferenceordning.

35 Ifølge sagsøgeren genoprettes den erhvervsdrivendes gode tro, hvis han træffer yderligere foranstaltninger for at sikre autenticiteten og rigtigheden af et certifikat til præferenceformål, og disse foranstaltninger bevirker, at certifikatet er materielt autentisk og rigtigt. Denne gode tro vedrører ikke blot det certifikat til præferenceformål, som den erhvervsdrivende oprindeligt havde fremlagt, men dette certifikat sammenholdt med den efterfølgende bekræftelse af dets gyldighed og rigtighed gennem en kontrol, hvoraf det fremgår, at betingelserne for udstedelse af oprindelsescertifikatet var opfyldt.

36 I denne henseende har sagsøgeren ligeledes henvist til ordlyden af meddelelsen til importører, som opfordrede erhvervsdrivende i Fællesskabet til »at tage alle nødvendige forholdsregler«. Kommissionen tilkendegav således, at de oprindelige certifikater til præferenceformål ikke længere var gyldige, og at den forventede af de erhvervsdrivende, at de traf yderligere foranstaltninger for at sikre deres gyldighed og rigtighed.

37 Følgelig var de erhvervsdrivendes gode tro med hensyn til autenticiteten og rigtigheden af certifikaterne til præferenceformål blevet genoprettet, efter at den kroatiske toldforvaltning havde bekræftet nævnte certifikaters autenticitet og rigtighed.

38 I replikken har sagsøgeren præciseret, at det, selv om selskabet på grund af offentliggørelsen af meddelelsen faktisk ikke var i god tro på tidspunktet for de omtvistede indførsler, er den efterfølgende kontrol, hvis positive udfald betød, at selskabets gode tro blev genoprettet, som er afgørende i den foreliggende sag.

39 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

40 Ifølge toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), skal der ikke efterfølgende foretages bogføring af afgifter som følge af en toldskyld, når følgende betingelser er opfyldt kumulativt (jf. i denne retning Domstolens dom af 22.6.2006, sag C-419/04, Conseil général de la Vienne, Sml. I, s. 5645, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis):

— Det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb er ikke blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået.

— Debitor kunne ikke med rimelighed forventes at have opdaget fejlen.

— Debitor har handlet i god tro.

— Debitor har overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.

41 I det foreliggende tilfælde er parterne uenige med hensyn til betingelsen vedrørende sagsøgerens gode tro. Det er således muligt, at det kan udelukkes, at denne betingelse er opfyldt på grund af retsvirkningen af meddelelsen til importører.

42 I denne henseende skal det fastslås, at ordlyden af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), femte afsnit, er klar og entydig. Den bestemmer, at debitor ikke kan påberåbe sig at have handlet i god tro, når Kommissionen har offentliggjort en meddelelse til importører i EF-Tidende om, at der foreligger begrundet tvivl, og der er ikke fastsat nogen bestemmelse om, at debitor kan godtgøre sin gode tro ved at træffe yderligere foranstaltninger med henblik på at sikre, at certifikaterne til præferenceformål er autentiske og rigtige. Denne ordlyd blev indsat i toldkodeksen ved forordning nr. 2700/2000, hvis 11. betragtning er affattet således:

»Den afgiftspligtige kan påberåbe sig at have handlet i god tro, når han kan påvise, at han har udvist den nødvendige omhu, undtagen når en meddelelse om, at der foreligger begrundet tvivl, har været offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*«

43 Desuden sikres der, som anført af Kommissionen, et meget højt retssikkerhedsniveau ved en absolut udelukkelse af, at der foreligger god tro, når der er offentliggjort en meddelelse til importører i EF-Tidende.

44 Det skal fastslås, at meddelelsen til importører i det foreliggende tilfælde ikke indeholder nogen henvisning til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), femte afsnit, og at den ikke er særlig eksplicit med hensyn til sine retsfølger. Navnlig præciseres det ikke i meddelelsen, at dens offentliggørelse medfører, at importørerne ikke kan påberåbe sig deres gode tro. Efter at have tilkendegivet, at der forelå begrundet tvivl om den korrekte anvendelse af præferenceordninger for sukker med oprindelse i bl.a. Kroatien, fastslår Kommissionen blot, at »[e]rhvervsdrivende i Fællesskabet […] opfordres til at tage alle nødvendige forholdsregler«.

45 Under retsmødet medgav Kommissionen, at det ikke kan udelukkes, at den under helt særlige omstændigheder vil kunne være foranlediget til at nuancere sin opfattelse vedrørende den absolutte virkning af en meddelelse til importører i tilfælde af, at en erhvervsdrivende gør gældende, at han efter offentliggørelsen af en sådan meddelelse, men før indførslen, har truffet yderligere kontrolforanstaltninger, hvorved varens oprindelse er blevet bekræftet.

46 Det skal imidlertid ikke undersøges, om og på hvilke betingelser der vil kunne gøres en sådan undtagelse, for sagsøgeren har under alle omstændigheder ikke handlet i god tro i det foreliggende tilfælde.

47 I replikken har sagsøgeren således udtrykkeligt vedgået ikke at have været i god tro på tidspunktet for de omtvistede indførsler på grund af meddelelsen til importører. Sagsøgeren har ganske vist gjort gældende, at den efterfølgende bekræftelse af autenticiteten og rigtigheden af EUR.1-certifikaterne som følge af den kontrol, som blev gennemført af den kroatiske toldforvaltning, genoprettede selskabets gode tro. Imidlertid fremgår det af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), fjerde afsnit, at debitor kun kan påberåbe sig at have handlet i god tro, »når han kan påvise, at han i den periode, hvor de pågældende forretningsaktiviteter har fundet sted, har udvist omhu for at sikre sig, at samtlige betingelser for præferencebehandling er opfyldt«. Det fremgår af denne bestemmelse, at debitor ubetinget skal have været i god tro i den periode, hvor de pågældende forretningsaktiviteter har fundet sted. Følgelig er det afgørende tidspunkt for bedømmelsen af debitors gode tro tidspunktet for indførslen.

48 I sine skriftlige indlæg har sagsøgeren imidlertid ikke oplyst noget om, hvilke foranstaltninger selskabet måtte have truffet forud for eller senest på tidspunktet for hver enkelt af de omtvistede indførsler med henblik på som omhandlet i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), fjerde afsnit — på trods af offentliggørelsen af meddelelsen til importører - at sikre sig, at samtlige betingelser for præferencebehandling af varerne var opfyldt.

49 Sagsøgeren bekræfter derimod indirekte, ved at erklære, at selskabets gode tro blev »genoprettet« som følge af den efterfølgende kontrol, at det ikke var i god tro indtil det tidspunkt, hvor denne efterfølgende kontrol bekræftede autenticiteten og rigtigheden af de EUR.1-certifikater, som var udstedt vedrørende de omtvistede indførsler, dvs. flere måneder efter at disse indførsler fandt sted.

50 Eftersom sagsøgeren har gjort gældende, at det er den efterfølgende kontrol og ikke den oprindelige procedure i forbindelse med indførslen, som er afgørende med hensyn til selskabets gode tro vedrørende autenticiteten og rigtigheden af EUR.1-certifikaterne vedrørende de omtvistede indførsler, idet det positive udfald heraf indebar, at selskabets gode tro blev »genoprettet«, er det tilstrækkeligt at fastslå, at denne opfattelse fuldstændig savner grundlag i toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b).

51 Selv om det lægges til grund, at sagsøgeren var i god tro med hensyn til resultatet af den efterfølgende kontrol, var selskabet nemlig ikke desto mindre ikke i god tro »i den periode, hvor de pågældende forretningsaktiviteter har fundet sted«. Sagsøgeren kan ikke hævde, at selskabets gode tro så at sige blev genoprettet med tilbagevirkende kraft på grund af begivenheder, som fandt sted efter nævnte indførsler. Begrebet god tro »med hensyn til autenticiteten og rigtigheden af efterfølgende kontrollerede og bekræftede præferencecertifikater« er i realiteten meningsløst.

52 Følgelig skal påstanden om annullation af artikel 1, stk. 2, i den anfægtede beslutning ikke tages til følge.

Om afslaget på at indrømme fritagelse for importafgifterne

Parternes argumenter

53 Hvad angår afslaget på at indrømme efterfølgende fritagelse for toldafgifterne i medfør af toldkodeksens artikel 239 har sagsøgeren i stævningen, og udelukkende i forbindelse med sin tredje påstand, henvist til »det ovenfor anførte« uden at tilføje nærmere præciseringer.

54 Kommissionen har anført, at betingelserne for at indrømme fritagelse for importafgifter i henhold til toldkodeksens artikel 239 adskiller sig fra betingelserne i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b). Sagsøgeren har imidlertid i stedet for at godtgøre, at betingelserne i toldkodeksens artikel 239 er opfyldt i det foreliggende tilfælde, generelt og uden nogen nærmere redegørelse henvist til sin argumentation vedrørende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b). Det er derfor tvivlsomt, om stævningen på dette punkt er i overensstemmelse med kravene i artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement. Under alle omstændigheder er sagsøgerens redegørelse ikke relevant, hvilket er tilstrækkeligt til, at den ikke kan tages til følge, eftersom toldkodeksens artikel 220, stk. 2, og artikel 239 er to forskellige bestemmelser, og betingelserne for at anvende dem derfor ligeledes er forskellige.

Rettens bemærkninger

55 Det bemærkes indledningsvis, at de argumenter, der kan påberåbes til støtte for sagsøgerens tredje påstand — der, således som det er fastslået, ikke kan antages til realitetsbehandling — tillige er relevante i forbindelse med sagsøgerens første påstand, for så vidt som det dermed tilsigtes at opnå annullation af artikel 1, stk. 3, i den

anfægtede beslutning, ifølge hvilken bestemmelse det ikke er begrundet at indrømme fritagelse for importafgifter i henhold til toldkodeksens artikel 239 i det foreliggende tilfælde.

56 Det skal imidlertid fastslås, at sagsøgeren ikke begrunder sit krav yderligere. Sagsøgeren begrænser sig til i stævningen at henvise til redegørelsen vedrørende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b). I replikken har sagsøgeren heller ikke uddybet sine bemærkninger på dette punkt. Under retsmødet oplyste sagsøgeren, at der havde fundet en toldinspektion sted i forbindelse med hver enkelt indførsel. Sagsøgeren erklærede, at der ved denne lejlighed var blevet udtaget nogle prøver, som var blevet sendt til den østrigske instans for teknisk kontrol. Ifølge sagsøgeren fastslog denne instans, at der var tale om 100% roesukker, hvilket bekræftede sukkerets kroatiske oprindelse.

57 I henhold til bestemmelserne i procesreglementets artikel 48, stk. 1, kan sidstnævnte bevisangivelse imidlertid ikke tages i betragtning. Selv om parterne i replikken og duplikken kan anføre yderligere beviser til støtte for deres anbringender, tillader Retten således kun under helt særlige omstændigheder fremførelse af beviser efter duplikken, nemlig såfremt bevisets ophavsmand ikke inden afslutningen af den skriftlige forhandling havde kunnet fremlægge de pågældende beviser, eller modpartens for sene bevisfremlæggelse begrunder, at sagens akter suppleres for sikre overholdelsen af kontradiktionsprincippet (Rettens dom af 21.4.2004, sag T-172/01, M mod Domstolen, Sml. II, s. 1075, præmis 44). Under alle omstændigheder bestemmer procesreglementets artikel 48, stk. 1, at parterne skal begrunde, at beviserne først påberåbes på dette tidspunkt. Selv om sagsøgeren under retsmødet vedgik ikke at have påberåbt sig disse omstændigheder under den skriftlige forhandling, fremsatte selskabet ikke nogen begrundelse herfor. Følgelig kan denne bevisangivelse ikke tages i betragtning.

58 Med hensyn til henvisningen i stævningen til det vedrørende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), anførte bemærkes, at selv om denne bestemmelse ganske vist forfølger samme mål som toldkodeksens artikel 239, er de to bestemmelser ikke sammenfaldende. Den førstnævnte artikel har således et mere begrænset formål end den sidstnævnte, eftersom den udelukkende har til formål at beskytte debitors berettigede forventning med hensyn til, at samtlige forhold, som ligger til grund for afgørelsen om

at foretage eller undlade efteropkrævning, er korrekte. Toldkodeksens artikel 239 udgør derimod en generel billighedsklausul (jf. i denne retning, vedrørende de på daværende tidspunkt gældende bestemmelser, Domstolens dom af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 87, samt Rettens dom af 19.2.1998, sag T-42/96, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, Sml. II, s. 401, præmis 136-139).

59 Følgelig er toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og artikel 239 to forskellige bestemmelser med forskellige anvendelseskriterier. Under disse omstændigheder kan sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), ikke begrænse sig til at henvise til det anførte vedrørende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), for at underbygge sit krav vedrørende toldkodeksens artikel 239.

60 Heraf følger, at påstanden om annullation af artikel 1, stk. 3, i den anfægtede beslutning skal afvises.

61 Da ingen af sagsøgerens anbringender tages til følge, skal Kommissionen frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

62 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt

sagen og bør derfor pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Agrar-Invest-Tatschl GmbH betaler sagens omkostninger.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. oktober 2008.

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro

Justitssekretær Afdelingsformand